

A un mes i un dia vista

És difícil valorar-ne l'abast. En qüestions polítiques hi ha massa variants que fan imprevisibles les conseqüències.

Les notes que han estat fetes públiques sobre el tema i per part dels grups polítics, actius o passius, en la qüestió, mostren, al meu entendre, les raons profundes d'una crisi, però de cap de les maneres n'expliciten les sortides:

No obstant la representativitat inqüestionable de les forces polítiques en joc, el diàleg, així ho mostren d'antuvi, és gairebé impossible i inútil. El llenguatge i llur connexió amb els fets són tan heterogenis, per no dir heteròclits, que el sempre difícil diàleg és poc menys que una mena de mercat de Calaf. Sort de les vacances. La cridòria hauria estat eixordadora i molesta.

Antecedents d'una crisi inevitable

Les diferències, malgrat que han estat fetes públiques per causa d'unes dimissions era latent, dies ha.

Ve de lluny. Les campanyes electorals tal com foren plantejades per les forces polítiques avui presents a l'Ajuntament n'eren un tast.

La «sacrosanta» aureola ideològica, els continguts ideològics no poden ser venuts amb promeses desmesurades ni amb una tirallonga d'acusacions contra els altres.

Els polítics no tots hi estaran d'acord però no es pot anar pels barris promentent «l'Oro i el moro» minant els altres amb acusacions, fruit de plantejaments ideològics. Recordo les rodes de premsa de presentació de candidats i els mitins als barris amb tota l'acció electoral per-

sonal i per sectors, quan sabien amb seguretat que tots o quasibé tots serien companys de Consistori, com a persones i com a grup. Qui no s'hagi comportat així no és responsable de la situació.

L'error global que això comporta va més enllà d'una pura estratagema electoral. La tàctica per equivocada no era prudent continuar-la més enllà de la campanya, on l'única cosa important era sumar vots. Electoralisme, altres fets de la vida municipal ens han estat negats, i feina de govern són incompatibles.

Els Plens municipals, tal com els he vist, a banda de no contenir ni línies clares ni evidents de govern, les qüestions concretes han estat tractades amb l'intenció de desprestigiar als altres. Les posicions davant punts concrets (fiscalitat municipal, p.e.) han estat preses d'acord amb un suposat fet diferencial ideològic més que no pas amb criteris d'eficàcia i de ponderada necessitat. Qui pugui que mostri criteris i estudis seriosos al respecte. Tot s'ha fet amb un vulgaríssim joc d'aparences ideològiques on s'ha perdut de vista una qüestió bà-

sica: Governar, amb totes les limitacions del cas, una ciutat amb gent i problemes concrets. On tot és molt concret, i s'ha fet política-ficció.

No ha estat una crisi de contingut ideològic, sinó, una crisi d'eficàcia personal, o d'ineficàcia depèn des d'on es miri, i política. Si els elegits per un defecte de la màquina electoral, haguessin estat uns altres, la qüestió hagués estat tot una altra cosa. Democràticament no es pot estar jugant simultàniament a l'oposició i al poder.

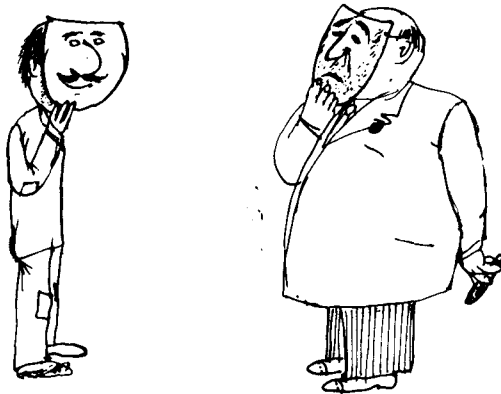
El camí ha estat perillós. L'autèntica oposició extra-murs, inmovilista i nostàlgica ha fet de les seves. (Recordo amb pena certs pamflets. «Y lo que te rondaré, morena»). S'ha creat un aire bròfec que esgarrifa.

Les parcelles de poder, distribució de competències, (presidències i composició de les Comissions) varen ser tolerades per els grups adversaris mai però assumides. Això comportà una desconfiança que en alguns casos es concretava en un sistema bizantí de control, interferència de persones i de grups. Una cosa dita i aprovada avui no ho era demà. Això crea una mala imatge, però sobretot engendra el desànim. Un govern de concentració, no pot exigir responsabilitat si prèviament no té la corresponsabilitat de tots els seus membres. A la curta això porta al desgovern. Amb desgovern no és possible la democràcia. La democràcia és responsabilitat i respecte.

La crisi, doncs, és el millor inici de solució. Altrament el govern municipal com institució democràtica en sortiria malparat. No crec que ningú fredament en vulgui ser responsable.

Joan Colomé

Il·lustracions per gentilesa de "Cesc"

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31

GRANOLLERS